

MAAGD VAN DIE SEE REEKS

8. Seerowers Vel die Vonnis

MEIRING FOUCHÉ

SEEROWERS VEL DIE VONNIS

deur

MEIRING FOUCHE

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - PUBLISEERDERS

Strand Mews

Strand

2025

SEEROWERS VEL DIE VONNIS

Die voorblad illustrasie vir die Maagd van die See-reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

SEEROWERS VEL DIE VONNIS

deur Meiring Fouche

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publiseerders, Strand Mews, Strand 7140
Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Kaptein Simon Verbeeck, die skrik van alle seerowers, se sierlike skip, die Maagd van die See, anker by 'n beskutte hawe aan Afrika se westkus. Hulle soek vars voorrade, 'n welkome afwisseling van hul onverpoosde soektog na die skurke van die see. Maar in plaas van vrede vind hulle 'n gestrande slaweskip, die Skone Maria, 'n toneel van verwoesting en dood wat 'n koel rilling deur Verbeeck se liggaam stuur.

Die skip is vol lyke en dui op 'n bloedige bewys van 'n muitery. Negerlawe het die bemanning uitgewis, en verdwyn. Maar waarheen? En wat van die kosbare wapens wat vermis word? Verbeeck se versigtigheid bewys sy waarde wanneer 'n lokval hom en sy manne in die gesig staar. Hul geliefde Maagd van die See word gejaag deur Joost van der Leeuwen, 'n skeepsmaat van die Skone Maria, en 'n groep gevaarlike slawe! Verbeeck, gestrand en magteloos, sien hoe sy skip wegvaar, sy trots en toekoms saam met dit.

Oorlewing word 'n daaglikse stryd. Verbeeck en sy oorblywende manne moet kragte meet met die plaaslike stam, 'n wrede en onvoorspelbare krag, terwyl hulle smag na 'n geleentheid om te ontsnap. Maar die spook van die Skone Maria bly by hulle. Is daar 'n manier om van hierdie gestrande skip die geleentheid te maak tot hulle ontsnapping? Met die dood wat loer om elke hoek en draai, sal Verbeeck die Maagd van die See kan terugwin of moet hy sy manne aan die duiwel self verkoop? Die antwoorde wag in die stormagtige bladsye van Seerowers Vel Die Vonnis, 'n storie vol avontuur, heldedom en die onblusbare gees van 'n dapper man en sy bemanning.

UITTREKSEL

Simon en sy manne spring na die paar skuite wat nog daar lê. Hulle is min, want Buyskes het meer as die helfte van die skuite gebruik om sy manne na die Skone Maria te vervoer. Toe die skuite dryf, kom die voorste inboorlinge skreeuend oor die sand gehardloop en toe sien Simon tot sy ontsteltenis dat hy sy manne nie almal in die skuite gaan kry nie. In die lig van 'n blits wat die nag deurklief, het hy dit gesien.

“Party moet aan die kante vashou,” skreeu hy. “Moet die skuite nie oorlaai nie, want dan is ons almal verlore. Dit is 'n bevel.” Drie man sterf terwyl hulle die skuite instoot. In die lig van die fakkels wat nou die kant van die water bereik het, het die spiese gevlieg en drie man dodelik getref.

“Roei,” skreeu Simon. Dit is eintlik 'n onnodige bevel, want die roeispanswaai reeds met stadige, onverbiddelike beweging en die neuse van die skuite klim oor die branding.

Die skuite is swaar in die water, maar hulle vorder. Angs gee krag en daarom skuif hulle met verbasende snelheid die groot see tegemoet.

Nog spiese val deur die reën. Nog een man word getref. Maar dan val die spiese kort en toe slaak Simon 'n sug van verligting.

Die inboorlinge storm die water diep binne, maar die water hou hulle tee. Die skuite skuif verder en verder weg.

Die hele strand is nou verlig soos die inboorlinge aankom.

8. SEEROWERS VEL DIE VONNIS

Hoofstuk 1 SKIP VAN DIE DOOD

Toe die seilskip Maagd van die See in 'n sierlike boog om die neus gevaar kom na die klein hawehoof aan die weskus van Afrika, skreeu die man in die kraaines.

“Skip in die hawe!” bulder hy na onder en hy leun oor die traliewerk van die kraaines om beter te kan sien.

Die boodskap word 'n refrein op die besige dek van die Maagd van die See waar omtrent die hele bemanning afwagtend en die ene opwinding vergader het. Dit is nie elke dag dat die Maagd van die See vars water, vars vleis en moontlik groen woud gewasse aan boord kan neem sodat daar darem weer iets anders te eet is nie. Of moontlik selfs 'n paar stukke wildsvleis.

Vir die bemanning van die Maagd van die See is vars voorrade nou hoog nodig, want dit is al verskeie weke dat hierdie sierlike skip oor die oseane swerf op soek na seerowers. Die manne ken ook hierdie klein hawe aan die kus wat later bekend sou word as die Goudkus van Afrika. Hier kan hulle darem altyd rus en ontspan.

Nie een van die manne het egter verwag dat hulle hier 'n ander skip sou aantref nie, minste van almal die gesagvoerder, kaptein Simon Verbeeck, die skrik van alle seerowers. Toe Verbeeck die aankondiging van die man in die kraaines hoor, haas hy hom na die voorstewe en kyk oor die see uit. En terwyl hy nog so hardloop, skreeu hy 'n bevel uit dat die kanonne van die Maagd van die See gestel moet word. Hy wil nie graag hier deur 'n onbekende seerower of deur 'n slaweskip oorval word nie.

Toe Verbeeck die voorstewe bereik, lê die vreemde vaartuig oop en bloot voor hom, dwars teenoor die kus van die klein hawe. Dit lê skeef en dit lyk soos 'n eend wat deur 'n storm oorval is. Hiervandaan lyk dit maar taamlik toingrig. Dit lê ook 'n hele entjie van die strand af.

Met die eerste oogopslag sien Simon Verbeeck dat die skip gestrand het en dit wek in hom onmiddellik 'n eienaardige indruk. Dit moet darem 'n onhandige bemanning wees wat 'n seilskip hier laat strand. Wat hierdie klein hawe juis so gewild maak by omtrent alle seevaarders, is

die feit dat dit so beskut is dat dit so veilig is selfs wanneer die see baie onstuimig is. Simon self het hom al gedurende stormweer met die grootste gemak binnegevaar. Die kajuit seun kom met die gesagvoerder se teleskoop aangehardloop en Simon plaas dit onmiddellik voor sy oog.

Deur die teleskoop sien die ervare seevaarder 'n gesig wat hom glad nie aanstaan nie. Dit is nou heeltemal duidelik dat die skip gestrand het. Dit lê skerp skeef en dit lê heelwat verder van die strand af as wat Verbeeck aanvanklik besef het. Daar is van die seile wat in repe is.

Maar wat Simon die meeste tref, is dat daar op die stil dek geen lewe is nie. Hoe lyk dit dan vir hom of hy iets in die toue en oor die dwarsmaste hang? Kan dit lyke wees? Toe Verbeeck eindelijk omdraai, weet hy daar is 'n skroef los met hierdie gestrande vaartuig. Daar kom 'n eenaardige gevoel in sy binneste toe hy terugstap en sy stuurman beveel om op die vreemde vaartuig af te vaar. Hy beveel ewewel sy manne weer om die kanonne reg te stel en 'n aantal ander beveel hy om hulle te bewapen en gereed te wees om aan boord te gaan.

Die lang, donker man met sy gitswart baard wat onverbiddelik oorlog verklaar het teen alle seerowers en rampokkers van die see, weet goed genoeg hoe vinnig en onverwags die see 'n verrassing kan oplewer. Hy is nie van plan om onverhoeds gevang te word nie. Hy is altyd wakker en versigtig, want hy weet hoeveel manne van die see op sy spoor is omdat hy so ongenadig is teenoor alle misdadigers op die oseaan.

Simon Verbeeck gaan self by die stuurman staan en beduie hom presies hoe hy moet vaar. In 'n ommesientjie is alles op dek gereed. Die kanonne is gelaai en die kanonniers staan reg met die fakkels om te vuur as dit nodig is. Die res van die bemanning het hulle bewapen en hulle staan oorgehaal met sabel en pistole.

Naby die vreemde vaartuig swaai die Maagd van die See sierlik dwars. Daar is nou min seil gespan en die vaartuig beweeg soos 'n swaan wat tot rus wil kom.

Verbeeck hou die skewe dek van die gestrande vaartuig noukeurig deur die teleskoop dop en toe hy oortuig is dat daar geen lewe is nie, beveel hy dat die skuite neergelaat moet word.

“Wat is hier gaande, Simon?” Dit is Verbeeck se goeie vriend en regterhand, Wilhelm Rieckert, wat aangehardloop gekom het.

“Ek wens ek het geweet,” antwoord Verbeeck. “Hier is iets baie eenaardig aan die gang. Hierdie skip het klaarblyklik gestrand en dit lyk vir my daar is lyke.”

“Maar wie kan so onhandig of onkundig wees om ’n skip hier te laat strand?” vra Rieckert en dit verbaas Verbeeck nie dat Rieckert dieselfde indruk as hy het nie.

“Ek gaan kyk, Wilhelm,” sê Verbeeck. “Ek wil hê jy moet aan boord bly ingeval daar moeilikheid is. Hierdie kan ’n lokval ook wees. Ek gaan met ’n hele klomp manne aan boord om ondersoek te gaan instel. Hou die Maagd se kanonne op daardie skip gerig en vuur as dit enigsins nodig is.”

Wilhelm Rieckert voel teleurgesteld omdat hy nie ook kan gaan nie, maar hy besef dat iemand aan boord van die Maagd van die See moet bly om te skiet as daar moeilikheid kom.

“Versigtig nou,” maan hy sy aanvoerder toe Simon na die skeepsreling stap.

“Ek is altyd versigtig,” sê Simon laggend en skreeu ’n bevel dat die gewapende manne in die skuite moet klim. Hulle swerm oor die kant en in ’n kits is die paar skuite vol. Simon klim self oor die kant en hulle roei na die verlate skip wat soos ’n gebrekkige voël in die water lê.

Simon Verbeeck staan regop in die voorstewe van die voorste skuit en al wat ’n man is, hou die oë oop. Almal vrees verraad, want hulle het dit al soveel kere ondervind dat ’n skip wat oënskynlik heeltemal onskadelik is, op ’n gegewe oomblik vuur spuug.

Maar hulle kom nog daar gunter aan, toe sien hulle dat die kanonluike toe bly, dat niks op dek roer nie, en dat daar lyke in die toue en op die dwarsbalke is. Dit is nou in elk geval heeltemal duidelik. Daar is meer en meer tekens dat hierdie skip van die dood is.

Wat Simon verbaas, is dat toulere oor die kant van die skip hang, so asof mense daarmee op en af geklim het.

“Is daar iemand hier?” roep Simon toe hulle die vaartuig bereik. “Wat gaan hier aan? Is hier iemand wat my hoor?”

Daar is geen antwoord nie. Die enigste geluid is die ligte geklots van water teen die boeg van die vaartuig.

En die gemiaau van ’n kat iewers. Die geluid van die kat klink aardig en opvallend deur die stilte. En dit vul die seemanne met ’n donker

vooruitsig. Manne wat hul skip verlaat, laat nie maklik die skip se kat agter nie.

Teen die voorstewe het Simon die naam van die vaartuig gesien. Skone Maria, Amsterdam.

Simon Verbeeck frons. Hierdie vaartuig het hy op sy omswerwinge nog nooit teëgekom nie. Nog nooit eens daarvan gehoor nie. Hy het reeds na die maspaal gekyk, maar daar het hy geen vlag gewaar nie. Hierdie is skynbaar nie 'n seerower vaartuig nie.

“Volg my!” beveel Simon en hy begin onmiddellik met die naaste touleer opklouter. Die manne laat hulle nie twee maal vra nie. Soos rotte klouter hulle met die toulere op en hulle vertrap mekaar byna in hul ywer om eerste bo te wees.

Met sy breë sabel tussen die tande vasgeklem, is Simon heel eerste oor die kant van die skip.

En toe hy op dek spring, steek hy verbysterd en met afsku vas. Die stank van die dood slaan hom in die gesig. Die bont skeepskat kom onmiddellik nader en skuur teen Simon se been.

Daar is van die manne wat uitroepe van walging los. Daar is ander wat die gesigte wegdraai van die toneel op dek. Party ruk hul gekleurde kopdoeke af en bind dit om hul gesigte.

Die toneel op dek is in skrilte kontras met die mooi naam van hierdie vreemde skip. Dit is 'n chaos van bloed en lyke. Van gebreekte sabels en stukkende hout. Hier moes 'n verwoede geveg plaasgevind het. Party van die lyke hang in die toue vasgevang en ander het op die een of ander wyse op die dwarsmaste beland.

Wat Simon Verbeeck nog meer verbaas as die groot klomp lyke, is die baie swart lyke wat daar lê. 'n Hele aantal negers lê op dek dood. Die eerste ingewing wat hy kry, is dat hier 'n muitery moes plaasgevind het. Maar vanwaar dan al die swart manne wat hier gesterf het? Swart bemanningslede wat teen die blankes opgestaan het? Nee, dit kan nie wees nie, want die swart lyke is ver in die minderheid en swart bemanningslede is maar skaars op enige skip. Dalk 'n slaweskip? Hierdie is immers die kuste waar die negerslawe gevang word om na die Amerikaanse plantasies geneem te word. Maar hoe kan dit wees? As dit slawe is wat hier gesterf het, hoe het hulle hier gekom? Slawe word immers in die ruim van 'n slaweskip vasgeketting en daar kom

hulle nie los voordat hulle afgelaai word nie.

Simon Verbeeck is heeltewel uit die veld geslaan toe hy oor die bloedkollie heen tree en na die deur van die skeepskajuit stap. Hy het die indruk dat feitlik die hele bemanning van die Skone Maria hier moes gesterf het. En diegene wat gesterf het, het aaklig en bloedig gesterf. Dit moes 'n verbete worsteling gewees het.

Voordat hy die kajuite bereik, is daar iets anders wat sy aandag tref. Die deksel van die agterste ruim is oop. Die groot deksel lê op die dek. Simon kyk in die donker ruim af, maar hy gewaar geen lewe of beweging nie. Al wat hom tref, is die kenmerkende stank van hierdie slaweruime.

Hy roep een van sy manne nader en gelas hom om 'n fakkell te gaan soek. Toe die man kort daarna opdaag, beveel Simon 'n paar kêrels om hom die ruim in te volg. Hy beveel die ander om die skip verder te deursoek en te kyk of hulle nie iemand lewend aantref nie. As hy net een kan vind wat in staat sal wees om die verhaal te vertel, sal hy dankbaar wees.

Die man met die fakkell klim voor Simon in die ruim af en die paar ander volg hom.

In die helfte van die leer gaan Simon-hulle staan en in die lig van die fakkell kyk hulle onder toe. Hulle kyk goed, want hulle is nie lus om hier oorval te word soos die bemanning van die Skone Maria nie. 'n Hele horde kan hier in die stinkende ruim skuil en die oomblik wanneer jy onder kom, kan hulle jou oorval.

Maar die ruim is leeg. Dit is leeg tot in die verste hoeke. Al wat sigbaar is, is die verweerde strooi en die hout kosbakke wat oral rondlê. En die kettings.

Simon en sy paar manne gaan verder af in die ruim en begin dit ondersoek. In 'n paar van die kosbakke tref hulle nog kos aan. Twee kruike is nog byna vol water.

Dit is egter die kettings wat Simon Verbeeck se belangstelling prikkel. Hierdie slawekettings is swaar en sterk. Hulle loop langs die kante van die slaweruim om en hulle is stewig in die dik skeepshout vasgebout. Elke tree of so is daar 'n dunner ketting aan die balke vas. Aan die punt van die dunner ketting is 'n stewige ysterboei waarmee die enkels van die slawe vasgeboei word.

Al hierdie boeie is oopgesluit. Hulle is nie gebreek nie. Hulle is beslis oopgesluit.

Simon Verbeeck kan dit nie glo nie en tog is dit so. Hy doen die moeite om elkeen van die boeie afsonderlik te ondersoek. Met almal is dit presies dieselfde geval. Mensehande moes hulle oopgesluit het.

Toe Simon Verbeeck eindelijk daar op die ou strooi in die middel van die ruimvloer staan, kry hy die gevoel van verraad. Hier moes iets groots verkeerd gegaan het. Deur iemand is die slawe in die ruim losgelaat, deur iemand is hulle na die dek geneem en daar het die bloedbad plaasgevind. Dit is vir hom duidelik dat die bemanning van die Skone Maria op die een of ander wyse oorrumpel moes gewees het. Moontlik in hul slaap. Hy het al genoeg gesien om te weet dat dit so moet wees. Die stuurman het hy langs die stuur sien dood lê, met sy skedel ingeduik. Die ander manne op dek is byna almal naak. Toe daar alarm gemaak is, het hulle natuurlik net so uit die slaapplekke opgespring en na bo gehardloop.

Uit die ruim gaan Simon eers na die slaapplekke van die bemanning. Dit is net soos hy verwag het. Dit is 'n afskuwelike gesig. Talle bemanningslede het in hul hangmatte gesterf, ander op die trap wat na die slaaplokale lei. Party van hulle het blykbaar nooit eens wakker geword nie.

Meteens het hy behoefte aan vars lug. Die stank en die bedompigheid word vir hom een te veel. Hy is 'n geharde seeman en hy het al baie bloedige tragedies waargeneem. Maar 'n gesig soos hierdie het hy nog nie gesien nie.

Toe hy op die dek uitkom, weet Simon bo alle twyfel dat hy hom in die nasleep van 'n munitery vasgeloop het. Hy kyk weg na die strand, maar daar is dit alles stil en rustig. Niemand beweeg daar nie. Die palms staan stil in hul eie skaduwees en die wit skuim van die see is 'n pragtige snoer oor die gelyk strand waar hy en sy manne al in die verlede so baie spore getrap het.

Hoewel dit kalm is, is dit vir hom asof daar in die skaduwees, in die stilte van die landskap iets donker en dreigends skuil, iets wat dreig om hom en sy manne te oorweldig.

Soos hy verwag het, is daar geen teken van enige reddingsbote nie. Hulle is almal verwyder. Dit verbaas hom dat hy hulle nie iewers op die